

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2007. július 18.*

A C-367/05. sz. ügyben,

az EU 35. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Hof van Cassatie van België (Belgium) a Bírósághoz 2005. szeptember 29-én érkezett, 2005. szeptember 6-i határozatával terjesztett elő a

Norma Kraaijenbrink

ellen folytatott büntetőeljárásban,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: C. W. A. Timmermans tanácselnök, J. Klučka, R. Silva de Lapuerta, J. Makarczyk és L. Bay Larsen (előadó) bírák,

főtanácsnok: E. Sharpston,

hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2006. július 4-i tárgyalásra,

* Az eljárás nyelve: holland.

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- N. Kraaijenbrink képviseletében M. De Boel advocaat,
- a Holland Királyság képviseletében H. G. Sevenster, meghatalmazotti minőségben,
- a Cseh Köztársaság képviseletében T. Boček, meghatalmazotti minőségben,
- a Görög Köztársaság képviseletében M. Apessos valamint S. Trekli és M. Tassopoulou, meghatalmazotti minőségben,
- a Spanyol Királyság képviseletében M. Muñoz Pérez, meghatalmazotti minőségben,
- az Osztrák Köztársaság képviseletében C. Pesendorfer, meghatalmazotti minőségben,
- a Lengyel Köztársaság képviseletében J. Pietras, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Közösségek Bizottsága képviseletében W. Bogensberger és R. Troosters, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2006. december 5-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

- ¹ Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a Benelux Gazdasági Unió államai, a Németországi Szövetségi Köztársaság és a Francia Köztársaság kormányai között a közös határaikon történő ellenőrzések fokozatos megszüntetéséről szóló, 1985. június 14-i Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló, 1990. június 19-én Schengenenben (Luxemburg) aláírt egyezmény (HL 2000., L 239., 19. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 2. kötet, 9. o., a továbbiakban: SMVE) 54. cikke rendelkezéseinek ugyanezen egyezmény 71. cikkével összefüggésben történő értelmezésére irányul.
- ² E kérelmet az N. Kraaijenbrink ellen kábítószer-kereskedelemből származó pénzüsszegekre elkövetett pénzmosási cselekmények miatt Belgiumban indított büntető-eljárás keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

A közösségi jog

- ³ Az Európai Unióról szóló szerződéshez és az Európai Közösséget létrehozó szerződéshez az Amszterdami Szerződéssel csatolt, a schengeni vívmányoknak az Európai Unió keretébe történő beillesztéséről szóló jegyzőkönyv (a továbbiakban: jegyzőkönyv) 1. cikke értelmében az Európai Unió tizenhárom tagállama, köztük a

Belga Királyság és a Holland Királyság felhatalmazást kapott arra, hogy egymás között megerősített együttműködést hozzanak létre az említett jegyzőkönyv mellékletében meghatározott schengeni vívmányok hatálya alá tartozó területeken.

- 4 A fenti meghatározás szerinti schengeni vívmányok részét képezi különösen a Benelux Gazdasági Unió államai, a Németországi Szövetségi Köztársaság és a Francia Köztársaság kormányai között a közös határaikon történő ellenőrzések fokozatos megszüntetéséről szóló, 1985. június 14-i Schengeni Megállapodás (HL 2000., L 239., 13. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 2. kötet, 3. o.), valamint az SMVE.
- 5 A jegyzőkönyv 2. cikke (1) bekezdése első albekezdésének értelmében az Amszterdami Szerződés hatálybalépésének napjától, 1999. május 1-jétől a schengeni vívmányokat azonnali hatállyal alkalmazni kell a jegyzőkönyv 1. cikkében említett tizenhárom tagállamra.
- 6 A jegyzőkönyv 2. cikke (1) bekezdése második albekezdése második mondatának végrehajtására, az Európai Unió Tanácsa 1999. május 20-án elfogadta az Európai Közösséget létrehozó szerződés és az Európai Unióról szóló szerződés vonatkozó rendelkezéseinek megfelelően a schengeni vívmányokat alkotó valamennyi rendelkezés, illetve határozat jogalapjának meghatározásáról szóló 1999/436/EK határozatot (HL L 176., 17. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 1. kötet, 152. oldal). E határozat 2. cikkének a határozat A. mellékletével együttes olvasatából kitűnik, hogy a Tanács az Európai Unióról szóló szerződésnek „A büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködésre vonatkozó rendelkezések” című VI. Címe alá tartozó EU 34. és EU 31. cikket határozta meg az SMVE 54-58. cikke jogalapjaként.

- 7 Az SMVE „Rendőrség és biztonság” címet viselő III. Címének „A kétszeres büntetés tilalma (*ne bis in idem*) elvének alkalmazása” című 3. fejezetében található 54. cikke értelmében:

„Az ellen a személy ellen, akinek a cselekményét a Szerződő Felek egyikében jogerősen elbírálták, ugyanazon cselekmény alapján nem lehet egy másik Szerződő Fél területén büntetőeljárást indítani, amennyiben elítélés esetén a büntetést már végrehajtották, végrehajtása folyamatban van, vagy az ítélet meghozatalának helye szerinti Szerződő Fél jogszabályainak értelmében azt többé nem lehet végrehajtani.”

- 8 Az ugyanezen fejezetben található 58. cikk szerint:

„A fenti rendelkezések nem zárják ki a külföldön hozott bírósági határozatok tekintetében az SMVE 54. cikkében kimondott *ne bis in idem* elvével kapcsolatos átfogóbb nemzeti rendelkezések alkalmazását.”

- 9 Az SMVE – ugyanezen III. Címének „Kábítószeres” című 6. Fejezetében található – 71. cikke ekként rendelkezik:

„(1) Bármilyen típusú kábítószer és pszichotróp anyag, köztük a kannabisz közvetlen vagy közvetett értékesítése, valamint az ilyen termékek és anyagok értékesítés vagy kivitel céljából történő birtoklása tekintetében a Szerződő Felek kötelezettséget vállalnak arra, hogy az Egyesült Nemzetek [...] hatályos egyezményeinek megfelelően meg hozzák a kábítószeres és pszichotróp anyagok tiltott kereskedelmének megakadályozása és büntetése céljából szükséges intézkedéseket.

(2) A Szerződő Felek kötelezettséget vállalnak arra, hogy [...] közigazgatási és büntetőjogi intézkedésekkel megakadályozzák és büntetik a kábítószeres és pszichotróp anyagok, köztük a kannabisz tiltott kivitelét, valamint az ilyen termékek és anyagok értékesítését, beszerzését és átadását [...].

[...]

(5) A Szerződő Felek mindent megtesznek annak érdekében, hogy megakadályozzák és leküzdjék minden kábítószer és pszichotróp anyag, köztük a kannabisz iránti tiltott kereslet hátrányos következményeit. Az ennek érdekében szükséges intézkedések elfogadásáért az egyes Szerződő Felek felelősek.”

- ¹⁰ Az Amszterdami Szerződés hatálybalépésének időpontjáról szóló, az *Európai Községek Hivatalos Lapjában* 1999. május 1-jén közzétett tájékoztatóból (HL L 114., 56. o.) kitűnik, hogy a Belga Királyság az EU 35. cikk (2) bekezdése alapján tett nyilatkozatával elfogadta a Bíróság hatáskörét az EU 35. cikk (3) bekezdésének b) pontja szerinti eljárások lefolytatására.

A nemzetközi jog

- ¹¹ Az Egyesült Nemzetek keretében, New Yorkban 1961. március 30-án kelt Egységes Kábítószer Egyezmény (a továbbiakban: Egységes Egyezmény) 36. cikkének szövege a következő:

„(1) a) Alkotmányos rendelkezéseinek figyelembevételével minden Fél meghozza azokat a rendelkezéseket, amelyek szándékos elkövetés esetén büntetendő

cselekménynek nyilvánítják a kábítószereknek az Egyezmény rendelkezéseivel ellentétes módon, bármilyen címen történő termesztését, előállítását, gyártását, kivonását, készítését, tartását, felajánlását, értékesítésre történő felkínálását, forgalmazását, megvásárlását, eladását, szállítását – bármilyen szállítási feltételekkel kerüljön is rá sor –, a vele végzett közvetítői tevékenységet, feladását, tranzitszállítását, fuvarozását, behozatalát és kivitelét és minden egyéb olyan tevékenységet, ami a Fél megítélése szerint ellentétben állhat az Egyezmény rendelkezéseivel, valamint azokat, amelyek e súlyos bűncselekményeknek megfelelő szankciókat, nevezetesen szabadságvesztést vagy más szabadságelvonással járó joghátrányt vonnak maguk után.

[...]

(2) A Felek alkotmányos rendelkezései, továbbá jogrendszerük és nemzeti joguk keretei között:

- a) i) az (1) bekezdésben felsorolt bűncselekmények mindegyike külön cselekménynek tekintendő, ha azokat más-más országban követték el;
- ii) az említett bűncselekmények bármelyikének szándékos elkövetése, az annak elkövetésében való megállapodás, vagy az elkövetés kísérlete, valamint a jelen cikkben említett bűncselekményekkel összefüggő szándékosan megvalósított előkészületi cselekmények és pénzügyi műveletek az (1) bekezdésben előírt módon büntetendő cselekménynek minősülnek;

[...]”.

A nemzeti jog

- 12 A Strafwetboek (belga büntető törvénykönyv, a továbbiakban: belga Btk.) 65. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Ha valamely cselekmény több bűncselekmény törvényi tényállását is megvalósítja, vagy ha az ugyanazon bíróság által egyidejűleg elbírálandó cselekményeket folytatólagosan és egységes szándékkal követték el, csak a legsúlyosabb bűncselekmény vonatkozásában kell ítéletet hozni.

Ha az eljáró bíróság megállapítja, hogy a korábbi jogerős ítélettel elbírált bűncselekmények és az adott eljárás tárgyát képező cselekmények – amennyiben elkövetésük bizonyított, és szintén az első ítélet meghozatala előtt történt – folytatólagosan, egységes szándékkal elkövetett cselekményeknek tekintendők, a büntetés kiszabása során figyelembe veszi a korábbi ítélettel kiszabott büntetést. Ha úgy ítéli meg, hogy ez valamennyi bűncselekmény megfelelő mértékű büntetését jelenti, megállapítja a vádlott bűnösségét, és az ítéletben a korábban kiszabott büntetésre utal. Az e cikk alkalmazásával kiszabott büntetések mértéke együttesen nem haladhatja meg a legsúlyosabb büntetés büntetési tételének felső határát.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 13 A holland Arrondissementsrechtbank te Middelburg (middelburgi elsőfokú bíróság) 1998. december 11-i ítéletével hat hónap felfüggesztett szabadságvesztésre ítélte N. Kraaijenbrink holland állampolgárt a Wetboek van strafrecht (holland büntető törvénykönyv) 466. cikkébe ütköző, többrendbeli, kábítószer-kereskedelemből származó pénzösszegek megszerzése és kezelése miatt, amit Hollandiában követett el az 1994. október és 1995. május közötti időszakban.

- 14 A rechtbank van eerste aanleg te Gent (genti elsőfokú bíróság) 2001. április 20-i ítéletével kétévi szabadságvesztést szabott ki N. Kraaijenbrinkkel szemben a belga Btk. 505. cikkébe ütköző többrendbeli cselekmény, kábítószer-kereskedelemből származó pénzüsszegek átváltása miatt, amit Hollandiában követett el az 1994. november és 1996. február közötti időszakban. Ezt az ítéletet a hof van beroep te Gent, correctionele kamer (a genti fellebbviteli bíróság büntető kollégiuma) 2005. március 15-i ítéletével helybenhagyta.
- 15 Mindkét bíróság az SMVE 71. cikkére és az Egységes Egyezmény 36. cikke (2) bekezdésének a) i) és ii) pontjára utalt, és úgy ítélte meg, hogy N. Kraaijenbrink nem hivatkozhat az SMVE 54. cikkére. Álláspontjuk szerint a kábítószer-kereskedelemből származó pénzüsszegek Hollandiában történő megszerzése és kezelése, és a Belgiumban elkövetett, a hollandiai kábítószer-kereskedelemből származó pénzüsszegek átváltására irányuló cselekmények ez utóbbi államban különálló bűncselekményeknek minősülnek. Ez attól függetlenül így van, hogy a hollandiai és belgiumi pénzümosási cselekményeket egységes szándékkal követték el.
- 16 N. Kraaijenbrink ekkor fellebbezést nyújtott be az ítélet hatályon kívül helyezését kérve, amelyben különösen az SMVE 54. cikkében kimondott ne bis in idem elv megsértésére hivatkozott.
- 17 A Hof van Cassatie (semmitőszék) mindenekelőtt megjegyzi: N. Kraaijenbrink álláspontjával ellentétben a Hollandiában elkövetett bűncselekmények, illetve a Belgiumban elkövetett pénzümosási cselekmények közötti egységes szándék megállapítása nem feltétlenül foglalja magában annak megállapítását [is], hogy azok a pénzüsszegek, amelyekre a belgiumi pénzümosási cselekményeket elkövették, ugyanazok, mint a kábítószer-kereskedelemből származó azon pénzüsszegek, amelyek megszerzése és kezelése miatt N. Kraaijenbrinket Hollandiában már elítélték.

- 18 A hof van beroep te Gent 2005. március 15-i ítéletéből viszont, amelynek hatályon kívül helyezését a fellebbezésben kérték, kitűnik, hogy különböző, de folytatólagosan, egységes szándékkal elkövetett cselekményekről van szó, így ha valamennyinek az elkövetése Belgiumban történt volna, az egy cselekménynek minősülne, amelyet a belga Btk. 65. cikke alapján bíráltak volna el.
- 19 Ezért a Hof van Cassatie úgy véli, felmerül a kérdés, akként kell-e értelmezni az SMVE 54. cikkében szereplő „ugyanazon cselekmény” fogalmát, hogy az lefedi egyrészt a kábítószer-kereskedelemből származó pénzösszegek valamely szerződő államban történő birtokban tartásában, másrészt az ugyanezen eredetű pénzüsszegeknek egy másik szerződő államban található pénzüáltóhelyeken történő átváltásában megnyilvánuló különböző cselekményeket.
- 20 Ilyen körülmények között a Hof van Cassatie felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal végett az alábbi kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

„(1) Akként kell-e értelmezni [az SMVE] 54. cikkét ezen egyezmény 71. cikkével összefüggésben, hogy a kábítószer-kereskedelemből származó pénzösszegek Hollandiában történő megszerzésében, birtokban tartásában vagy külföldi pénzben való átutalásában megnyilvánuló büncselekmények (amelyekkel kapcsolatban Hollandiában büntetőeljárás folyt és elítélésre került sor a [Wetboek van Strafrecht] 416. cikkébe ütköző orgazdaság miatt), amelyek különböznek a hollandiai kábítószer-kereskedelemből származó pénzösszegek belgumi pénzüáltóhelyeken történő átváltásában megnyilvánuló büncselekményektől (amelyekkel kapcsolatban a [belga Btk.] 505. cikkébe ütköző, büncselekményből származó dolog megszerzése, kezelése és arra elkövetett más cselekmények miatt büntetőeljárás folyik), »azonos cselekménynek« tekintendők a fent említett 54. cikk alkalmazása szempontjából, ha a bíróság azt állapítja meg, hogy azokat szándékegység köti össze, és így jogi szempontból egy cselekménynek minősülnek?

2) Ha az 1. kérdésre igenlő válasz adandó:

Akként kell-e értelmezni az SMVE 54. cikkének »ugyanazon cselekmény alapján nem lehet [...] büntetőeljárást indítani« fordulatát, hogy amennyiben ugyanazon cselekményen több magatartás is értendő, amelyeket az egységes szándék egy cselekménnyé köt össze, úgy e fordulat azt is magában foglalja, hogy a vádlott ellen Belgiumban pénzmosás bűncselekménye miatt nem indítható eljárás, miután ugyanezen szándékkal elkövetett más cselekményeiért Hollandiában már elítélték, függetlenül az ugyanezen időszak alatt elkövetett egyéb cselekményektől, amelyek Belgiumban azonban csak a külföldi ítélet jogerőre emelkedése után váltak ismertté, illetve amelyek miatt csak azután indítottak büntetőeljárást, vagy ebben az esetben ez a fordulat úgy értelmezendő, hogy az ügy érdemében döntő bíróság e más cselekmények miatt szubszidiárius alapon, a már meghozott ítéletekre figyelemmel bűnösséget megállapító ítéletet hozhat, kivéve ha álláspontja szerint ezek a korábbi ítéletek valamennyi bűncselekmény megfelelő mértékű büntetését jelentik, és ha a kiszabott büntetések együttes tartama a legsúlyosabb büntetés büntetési tételének felső határát nem haladja meg?”

A Bíróság hatásköréről

21 A jelen ítélet 10. pontjából következik, hogy az EU 35. cikk alapján a Bíróság ezen ügyben hatáskörrel rendelkezik a SMVE értelmezésére.

22 E tekintetben le kell szögezni, hogy az SMVE 54. cikke időbeli hatálya folytán alkalmazandó olyan büntetőeljárásban, amilyen az alapügy is. Noha az N. Kraaijenbrinkkal szembeni első hollandiai ítélet meghozatalakor az SMVE ebben az államban még nem volt hatályban, hatályban volt viszont a két érintett szerződő államban a *ne bis in idem* elve alkalmazási feltételei meglétének a jelen előzetes

döntéshozatal iránti kérelem benyújtásához vezető eljárást lefolytató bíróság általi vizsgálatakor (e tekintetben lásd a C-436/04. sz., Van Esbroeck ügyben 2006. március 6-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-2333. o.] 24. pontját).

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

- 23 Mindenekelőtt ki kell jelenteni, hogy az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdésben hivatkozott körülmény, miszerint az első szerződő államban történt elítélés alapjául szolgáló tényállás jogi minősítése különbözik azon tényállás jogi minősítésétől, amelynek alapján a második szerződő államban büntetőeljárás indult, nem releváns, mivel ugyanazon tényállás két tagállamban esetlegesen eltérő jogi minősítése nem gátolhatja az SMVE 54. cikkének alkalmazását (lásd a fent hivatkozott Van Esbroeck ítélet 31. pontját).
- 24 Az SMVE 71. cikkének egyébként, amelyre szintén utal az első kérdés, egyetlen olyan eleme sincsen, amely korlátozná az SMVE 51. cikkének hatályát (lásd a fent hivatkozott Van Esbroeck ítélet 40. pontját). Ebből az következik, hogy az SMVE 71. cikkében az Egyesült Nemzetek hatályos egyezményeire tett utalás nem tekinthető az SMVE 54. cikkében kimondott *ne bis in idem* elve korlátjának (lásd a fent hivatkozott Van Esbroeck ítélet 54. pontját).
- 25 Ezért az első kérdést úgy kell érteni, hogy az arra irányul, úgy kell-e értelmezni az SMVE 54. cikkében szereplő „ugyanazon cselekmény” fogalmát, hogy az lefedi többek között az egyrészt kábítószer-kereskedelemből származó pénzüsszegek

valamely szerződő államban történő birtokban tartásában, másrészt az ugyanezen eredetű pénzüsszegeknek egy másik szerződő államban található pénzváltóhelyeken történő átváltásában megnyilvánuló különböző cselekményeket, ha a második büntetőeljárást folytató bíróság megállapítja, hogy az említett cselekményeket ugyanazzal a szándékkal követték el.

26 E kérdés megválaszolásához emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság már kimondta: az SMVE 54. cikke alkalmazásának egyedüli jelentőséggel bíró szempontja a történeti tényállásnak, azaz az egymáshoz elválaszthatatlanul kötődő konkrét körülmények együttesének az azonossága (lásd a fent hivatkozott Van Esbroeck ítélet 36. pontját, a C-467/04. sz., Gasparini és társai ügyben 2006. szeptember 28-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-9199. o.] 54. pontját, és a C-150/05. sz., Van Straaten ügyben 2006. szeptember 28-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-9327. o.] 48. pontját).

27 Annak végérvényes mérlegelése, hogy létezik-e a körülményeknek ilyen együttese, a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságok feladata, amelyeknek arról kell határozniuk, hogy a történeti tényállás egymáshoz időben, térben és tárgyak szerint elválaszthatatlanul kötődő cselekmények együttesének minősül-e (e tekintetben lásd a fent hivatkozott Van Esbroeck ítélet 38. pontját, Gasparini és társai ügyben hozott ítélet 56. pontját, és Van Straaten ítélet 52. pontját).

28 Következésképpen az SMVE 54. cikke szerinti “ugyanazon cselekmény” fogalmát a két szerződő állam bíróságai előtt folyamatban lévő büntetőeljárások alapját képező összes konkrét jogellenes cselekmény együttesének figyelembe vételével kell megítélni. Ennek alapján az SMVE 54. cikke csak akkor válik alkalmazhatóvá, ha a második büntetőeljárást lefolytató bíróság megállapítja, hogy a történeti tényállás egymáshoz időben, térben és tárgyak szerint elválaszthatatlanul kötődő cselekmények együttese.

- 29 Ha viszont az egyes cselekmények nem alkotnak ilyen együtttest, önmagában az a körülmény, hogy a második eljárást lefolytató bíróság azt állapítja meg, hogy e cselekmények feltételezett elkövetőjének ugyanaz volt a szándéka, nem lehet elegendő annak megállapításához, hogy egymáshoz elválaszthatatlanul kötődő konkrét körülmények olyan együtteséről van szó, amely az SMVE 54. cikke szerinti „ugyanazon cselekmény” fogalmának hatálya alá tartozik.
- 30 Amint azt az Európai Közösségek Bizottsága kiemelte, a két szerződő államban folytatott büntetőeljárások alapját képező cselekmények közötti szubjektív kapcsolat nem szükségszerűen biztosítja a cselekmények objektív összefüggését, amelyek ezért időben és térben, valamint jellegükben különbözhetnek.
- 31 Konkrétabban az alapügyben szereplőhöz hasonló helyzetet illetően, amikor nem bizonyított kétséget kizáróan, hogy a két érintett szerződő államban elkövetett bűncselekmények tárgya részben vagy teljesen ugyanazok a kábítószer-kereskedelemből származó pénzösszegek voltak, azt kell megállapítani, hogy ez a helyzet főszabály szerint csak akkor tartozhat az SMVE 54. cikke szerinti „ugyanazon cselekmény” fogalmának hatálya alá, ha a két eljárásban szereplő pénzösszegek között tényleges kapcsolat fennállása bizonyítható.
- 32 E tekintetben a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságok feladata annak vizsgálata, hogy a két érintett szerződő államban ugyanazon személy ellen indított büntetőeljárások alapját képező tényállási elemek összességét tekintve, megállapítható-e a közöttük lévő azonosság és összefüggés mértéke alapján, hogy az SMVE 54. cikke értelmében vett „ugyanazon cselekményről” van-e szó.
- 33 A jelen ügyben továbbá azt is le kell szögezni, hogy az SMVE 58. cikke értelmében a szerződő államoknak jogukban áll a külföldön hozott bírósági határozatok tekintetében az SMVE 54. cikkében kimondott *ne bis in idem* elvével kapcsolatos átfogóbb nemzeti rendelkezéseket alkalmazni.

- 34 Az SMVE 58. cikke arra azonban semmiképp sem hatalmazza fel a szerződő államokat, hogy az SMVE 71. cikkének és az Egységes Egyezmény 36. cikkének együttes alkalmazásából eredő kötelezettségeiket elmulasztva, eltekintsenek valamely kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmény elbírálásától pusztán amiatt, mert a vádlottat egy másik szerződő államban ugyanazzal a szándékkal elkövetett más bűncselekmények miatt előzőleg már elítélték.
- 35 Az említett rendelkezések viszont nem jelentik annak akadályát, hogy a második eljárást lefolytató hatóságok a belső jog szerinti büntetéskiszabás során figyelembe vegyék az első eljárásban esetlegesen kiszabott szankciókat.
- 36 E megfontolások alapján a második kérdésre adandó válasz az, hogy az SMVE 54. cikkét akként kell értelmezni, hogy:
- a történeti tényállásnak, azaz az egymáshoz elválaszthatatlanul kötődő cselekmények együttesének az azonossága minősül irányadó szempontnak e cikk alkalmazásakor, függetlenül e tényállás jogi minősítésétől és a védett jogi tárgytól;
  - többek között egyrészt kábítószer-kereskedelemből származó pénzüsszegek valamely szerződő államban történő birtokban tartásában, másrészt ugyanezen eredetű pénzüsszegeknek egy másik szerződő államban található pénzváltóhelyeken történő átváltásában megnyilvánuló különböző cselekmények az SMVE 54. cikke alkalmazása szempontjából nem tekinthetők „ugyanazon cselekménynek” pusztán amiatt, mert a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóság megállapítja, hogy e cselekményeket szándékegyesség köti össze;

- a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságok feladata annak vizsgálata, hogy az összehasonlítható tényállási elemek összességét tekintve, megállapítható-e a fent említett irányadó szempont alapján, hogy az SMVE 54. cikke értelmében vett „ugyanazon cselekményről” van szó.

A második kérdésről

- ³⁷ A második kérdés csak arra az esetre vonatkozik, ha az első kérdésre adott válasz megerősítette volna, hogy önmagában az azonos szándék elegendő feltétel ahhoz, hogy teljesülése estén különböző cselekmények is az SMVE 54. cikke szerinti „ugyanazon cselekménynek” minősüljenek.

- ³⁸ A Bíróság azonban az első kérdésre adott válaszában ezt nem erősítette meg, következésképpen a második kérdést nem szükséges megválaszolni.

A költségekről

- ³⁹ Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

A Benelux Gazdasági Unió államai, a Németországi Szövetségi Köztársaság és a Francia Köztársaság kormányai között a közös határaikon történő ellenőrzések fokozatos megszüntetéséről szóló, 1985. június 14-i Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló, 1990. június 19-én Schengenen (Luxemburg) aláírt egyezmény 54. cikkét akként kell értelmezni, hogy:

- a történeti tényállásnak, azaz az egymáshoz elválaszthatatlanul kötődő cselekmények együttesének az azonossága minősül irányadó szempontnak e cikk alkalmazásakor, függetlenül e tényállás jogi minősítésétől és a védett jogi tárgytól;
- többek között egyrészt kábítószer-kereskedelemből származó pénzüsszegek valamely szerződő államban történő birtokban tartásában, másrészt ugyanezen eredetű pénzüsszegeknek egy másik szerződő államban található pénzváltóhelyeken történő átváltásában megnyilvánuló különböző cselekmények a Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló egyezmény 54. cikke alkalmazása szempontjából nem tekinthetők „ugyanazon cselekménynek” pusztán amiatt, mert a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóság megállapítja, hogy e cselekményeket szándékegység köti össze;
- a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságok feladata annak vizsgálata, hogy az összehasonlítandó tényállási elemek összességét tekintve, megállapítható-e a fent említett irányadó szempont alapján, hogy a Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló egyezmény 54. cikke értelmében vett „ugyanazon cselekményről” van szó.

Aláírások